

OKO 4

61. ročník krajské soutěžní
přehlídky amatérských divadel

pondělí 18. 3. 2024
cena: 10 Kč

DNES HRAJEME:

Čertovská babička

Uděláte mi to znova?

VČEREJŠÍ PŘEDSTAVENÍ:

O perníkové chaloupce
aneb Jenom jako!

Nájemníci

Jmenuji se Christopher

OKEM poroty:

hodnotí Ladislav Valeš

O PERNÍKOVÉ CHALOUPE ANEB JENOM JAKO!

Literárně dramatický obor Akademie umění a kultury v Třešti

Soubor Akademie umění a kultury v Třešti si připravil do programu 61. ročníku Třeštského divadelního jara především pro dětského diváka pohádku Vlastimila Pešky O perníkové chaloupce aneb Jenom jako!

Soubor je složen ze seniorů (někteří i se zdravotními problémy), kteří se rozhodli svůj volný čas trávit smysluplným konáním a za tímto účelem se rozhodli pro výše zmíněnou pohádku. Pod vedením zkušeného herce Milana Šindeláře z Horáckého divadla Jihlava předložili divákům výsledek své práce. Pohádka klade na herce značný výdej energie, jako jsou pohyblivost a pěvecká čísla. Nedílnou součástí je imaginace a kreativnost, kterým se vždy ne zcela dobře daří. Písničky jsou v některých chvílích přehlušeny reprodukcí hudbou a některým hercům není rozumět.

Přes všechny tyto drobné nedostatky si přesto soubor získal sympatie dětského diváka. Můžeme si klást otázku, zda si soubor netroufne v budoucnosti na zajímavější textovou předlohu. Někteří by to

jistě zvládli, jako například Dana Obrdlíková, která si s chutí zahrála roli Jeníčka. Také je třeba pochválit jednoduchou a funkční scénu a je třeba zvážit, zda se striktně držet dogma, že vše na jevišti probíhá jen „jako“. Nejsem si jistý, zda takto přiznaná upřímnost pozmění celkový výsledek představení.

Soubor nemá ambiciózní cíle. Jeho cílem je především dokázat si navzájem něco „dokázat“. A pobavit děti, a to si myslím, že členové dokázali, i když to mohlo být ještě lepší.

*Je skvělé, že senior nespřejuje na Prior.
V důchodu se namátkou zabaví i pohádkou.*

Zdeněk Havlíček

OKEM poroty:

hodnotí Jaroslav Kodeš

NÁJEMNÍCI / Divadelní spolek Bezchibi

Brtnice je malé město na východě Kraje Vysočina, asi čtrnáct kilometrů od Jihlavy. Divadelní spolek Bezchibi zde působí od roku 2001 a od začátku je jeho zakladatelem, principálem a současně i režisérem Michal Lurie. Každý rok se soubor snaží přinést svým divákům novou premiéru. Nejčastěji v komediálním žánru. A také se hojně zúčastňuje soutěžních přehlídek.

Na Třeštské divadelní jaro přivezl svůj nejnovější počín, inscenaci *Nájemníci*. Inspirací pro toto představení se pro autora i režiséra Michala Lurie stala brilantní komedie „Nájemníci pana Swana aneb Habadůra“, jejímž autorem je britský spisovatel Michael Cooney. Michal vytvořil vlastní text, který je také třeskutou komedií o zneužívání sociálních dávek na podporu čehokoli. A protože má v souboru hodně žen, text k tomu faktu musel přizpůsobit. Takže proti originálu vystupují v *Nájemnících* pouze dva muži, zato osm žen.

Hlavní postavou je Miluna Kadrnožková, která žije se svým mužem Ludou a podnájemnicí Kájou ve velkém domě. Miluna se dostane do nemilé situace, k níž se nechce přiznat svému muži. Náhodně díky tomu objevuje trhliny v sociálním systému a využívá dávky, o kterých by normální člověk neměl ani ponětí. Do svých podvodů se postupně zaplétá víc, než plánovala, zatahuje do nich své blízké a všechno jí začne přerůstat přes hlavu. Hra se díky tomu vyvine v potrhlou komedii plnou záměn, omylů a situací, ze kterých jde jen těžko vybruslit.

Na inscenaci je dobře vidět, že režie i herci jsou si vědomi, jaký že to žánr nazkoušeli. Prezentují se skvěle vystavěnými typy, hrají temperamentně, nebojí se někdy až krkolomných a pohybově náročných akrobatických aranžmá, což vyvolává v publiku opodstatněný smích. Třeba když teta Jiřina je několikrát omračována dveřmi nebo když

Altánův výkřik!

Nikdy jsem neměl nejmenší pochyby, že Bezchibi umí i okrádat stát takřka bez chyby.

Ohlasy z foyer

- ★ Ty dveře tam nakonec nějak popletli, úplně mě to zmátlo.
- ★ Pan Inspektor měl super ponožky, chybělo už jen, aby řekl, že je má z Dědolezu!
- ★ Teta Jiřina byla úplná akrobatka, jak ji nacpali do té bedny.

za čtyřmi dveřmi se počítá v logice orientace příběhu. A tady to není důsledné. Stejně není důsledně jednáno s některými danými okolnostmi, jako například s hluchotou Káji ve vztahu k postavám, kterým je to předestřeno jako dějový fakt. Obecně je možné říci, že inscenaci, tak jak ubíhá její čas, chybí právě důslednost v logice jednání a pravděpodobnost v rozehraných postojích. Začíná se více spoléhat na náhodu.

I přes tyto výtky jsme byli svědky dobře vystavené situační komedie, která rezonovala v publiku. A to není málo. Díky Brtničtí.

OKEM poroty:

hodnotí Alena Zemančíková

JMENUJI SE CHRISTOPHER / Divadelní soubor Karla Čapka Třešť

Příběh o chlapci s Aspergerovým syndromem, který chtěje detektivně vypátrat, kdo zabil sousedčina psa, odhalí jako novodobý Oidipus temná místa v životech a citech svých rodičů, vyšel v podobě románu britského autora Marka Haddona v roce 2003 (a v téměř roce už byl přeložen do češtiny) pod úmyslně sherlockovským titulem Podivný případ se psem.

Divadelní soubor Karla Čapka z Třeště si román pro vlastní inscenaci zdramatizoval (Dana Obrdlíková a Roman Mikeš) a sehrál s jasným režijním záměrem, který dosvědčuje nejen koncepcí vyprávění, ale i zřetelně vedení herci, a na nikoli posledním místě i funkční a esteticky příjemná scénografie. Vyprávění je rozděleno mezi tři aktéry: Christophera, který sděluje své zážitky a úmysly, učitelku a jeho spřízněnou duši Siobhan, a klasickou dramatickou metodou vystavené a předvedené situace.

Je to do značné míry princip poetického divadla, který posiluje i elegantně scénicky vyřešený vhled do Christopherova vnitřního světa, jímž je kosmos, ono „hvězdné nebe“ filozofa Immanuela Kanta, které je nad námi stejně zákonitě jako mravní zákon v nás, máme-li být lidmi. Neúmyslné prohřešky proti tomuto zákonu humanity jsou zlomovými momenty příběhu, které jsou postupně zveřejněny, postavy se s nimi musí vyrovnat a teprve potom můžou začít znovu. Poznání o lidských chybách a selháních je zásadní zkušeností i pro Christophera, který se při své poruše autistického spektra také musí seznámit a vyrovnat s tím, že lidé lžou, že se neovládají podobně jako on, i když ta jejich neovládnutí nevzbuzují takový děs v okolí,

Ohlasy z foyer

- ★ Úžasná práce se světly!
- ★ Celé to šlapalo jak dobře namazaný stroj.
- ★ Nevěřil jsem vlastním uším, že představitel Christophera je dvakrát starší než postava, kterou hraje.
- ★ Malinko mi tam chyběly nějaké výraznější dějové zlomy.

matky a učitelky Siobhan, ale i další postavy, jako sousedka paní Alexanderová, policisté, sousedé a postavy ze školního prostředí soustředěně slouží celku.

Převod prozaické předlohy na jeviště řeší režisér Roman Mikeš pomocí střihů a práce se světlem – tady by se dalo zapracovat na větší přesnosti a v dobře zvolené zkratce odstranit zbytečné popisnosti (kterých je opravdu jen málo). Závěry jednotlivých situací si žádají výraznějších zakončení (světelná změna za herce významovou tečku nezahraje). Některé výstupy, kdyby byly odlehčeny jemným humorem, odvděčily by se za to hlubším vhledem do

problematiky chování člověka s Aspergerovým syndromem (například rozhovor Christophera s paní Alexanderovou, při kterém ona empaticky, intuitivně a s překvapením reaguje na chlapcovo zvláštní chování). A vyprávění by zřehlednilo i přesnější rozdělení citované osoby Christophera (ze slohové práce, kterou píše), pak polohy zasvěceného vypravěče a konečně dramatické postavy učitelky Siobhan v partu jediné herečky (Lenka Tůmová).

Inscenace Jmenuji se Christopher se vyslovuje k jednomu z vážných témat současného života. Připomíná, že autisté a aspergeři, nejrůznější dyslektici a jinak dysfunkční jedinci, psychickými a nervovými problémy zatížené děti nám, kteří teď zrovna máme svět v rukou, připomínají, že jestli to takhle povedeme dál, nebude to k žití. Tvůrci inscenace tak činí skromně a s pokorou, někdy možná až zbytečně tiše a klidně (ale pořád lépe než s křikem a manifestačně).

Altánův výkřik!

*Nikdy jsem si nepřál prožít svůj život jen se psem.
Díky vám vím, že by to šlo,
ale musel bych být Christopherem.*

ně). Výsledkem je hluboký účinek na publikum, jakého soubor dosahuje péčí o všechny složky inscenace. A představitel titulní role Luboš Kodys svým hereckým výkonem.

OKO zaostřuje na:

DS Třeštica při ZŠ Třešť

1.

Soubor pracuje při Základní škole Třešť. Členové ve věku 11 až 15 let se průběžně mění. Převažují žáci ze tříd, kde jsou třídními učiteli vedoucí souboru, a doplňují je žáci z dalších tříd. Vedoucí se nemění: R. Kadlecová, L. Vonka, J. Fiedler. Hraje s nimi i několik herců, kteří školu již před pár lety opustili. Práce je náročná právě proto, že se děti obměňují každé čtyři roky a začíná se vždy znovu. V posledních dvou letech soubor vytváří vlastní písničky (hudbu i text). Každý rok v září začíná příprava nové pohádky, jejíž premiéra je vždy v posledním předvánočním týdnu. Během něj odehraje soubor osm představení pro školu a dvě pro veřejnost.

OKO představuje hru:

Čertovská babička

DS Třeštica při ZŠ Třešť / autor: na motivy televizní pohádky Čertovy kameny
pohádka / 55 minut bez přestávky / nesoutěžně

Inscenace na motivy televizní pohádky Čertovy kameny vypráví o čertech, kteří byli tak líní, že jim bylo i zatěžko rozdělávat oheň, natož uvařit. Je třeba se poohlédnout po někom, kdo pracovat umí. A tak je vyslán na zem nejmladší, nezkušený a naivní čert Lucík, aby přivedl lidi, kteří budou dělat veškerou práci za čerty. Lucík se v lidském světě nechá opakovaně napálit, a ačkoliv se velmi snaží, z velké bryndy mu musí pomoci až dobrosrdečná a chytrá babka kořenářka. Spolu potrestají hříšníky a ještě babka obnoví v pekle řád a pořádek.

2.

OKO zaostřuje na:

Zmatkaři

Soubor založil František Kunst s přáteli na podzim roku 1993 v Dobroníně. Postupem času se členy stali i divadelníci z okolních měst a obcí, zejména z Jihlavy, Polné, Třeště, Strážce a Věžičky. Na hrách souboru se režijně podílel například Miroslav Večerka nebo bývalý umělecký vedoucí Horáckého divadla Jihlava Petr Žák. Současným režisérem je Vladimír A. Mátl. Současnou hru jako hostující režisér se souborem připravil Petr Soumar. Soubor se snaží o co největší pestrost her, do repertoáru proto zařazuje jak komedie, tak hry s vážnějšími tématy. S představeními zajíždí nejen do okolních obcí a také se celkem pravidelně a úspěšně účastní divadelních přehlídek. V zimních měsících pořádají členové souboru Dobronínské divadelní chumelení.

OKO představuje hru:

Uděláte mi to znova?

Zmatkaři, Dobronín / autor: Lurent Ruquier
komedie / 100 minut s přestávkou

Ženský svět, kterému čelí osamocené mladý plastický chirurg Jouvence, je plný intrik a vzájemných naschválů, z nichž vznikají neuvěřitelné situace, které musí řešit. Typická situační komedie z francouzského prostředí si bere na mušku ožehavé téma ženského světa. Autor chce svou hrou, ve které se to hemží umělými ňadry, pevnými zadečky a upravenými nosíky, především pobavit. Citát: „*Když přecházíte ulici nebo jedete autem, berete na sebe denně riziko, že z vás bude mrzák. Když přijдете ke mně, tak vám hrozí maximálně, že z vás bude krasavice!*“

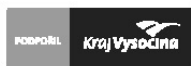
Na co se můžete těšit zítra?

19. 3. v 9.30 hod. **Pipi dlouhá punčocha**
hraje Divadlovník menší – ZUŠ Třešť
19. 3. v 10.30 hod. **Černobylské dívky**
hraje Divadlovník větší – ZUŠ Třešť
19. 3. v 19.30 hod. **Past na myši**
hraje Divadlo Stodola, Sivice

Sponzoři a partneři Třešťského divadelního jara 2024

Město Třešť

Mediační partneři:

Partneři festivalu:

Vydalo: Město Třešť / **Redakce a tisk:** TIC Třešť / **Sazba a grafika:** Michaela Padrtová
Foto: archivy zúčastněných souborů, Město Třešť a Martin Čáp